

Місто, що називалося Рондо, було особливим. Повітря там було чисте і прозоре, ніби зіткане з найтоншого світла. А всі мешканці, незвичайні й дуже тендітні, вирощували квіти, плекали сади і парки, будували химерні будинки, розмовляли з птахами та рослинами, любили співати, малювати, писати вірші. І тішилися тому, що живуть у Рондо. Проте найбільше любили місто троє друзів – Данко, Зірка та Фабіян. У Рондо їх знав кожен.

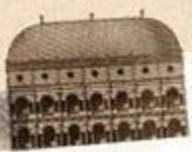
Данко

Фабіян

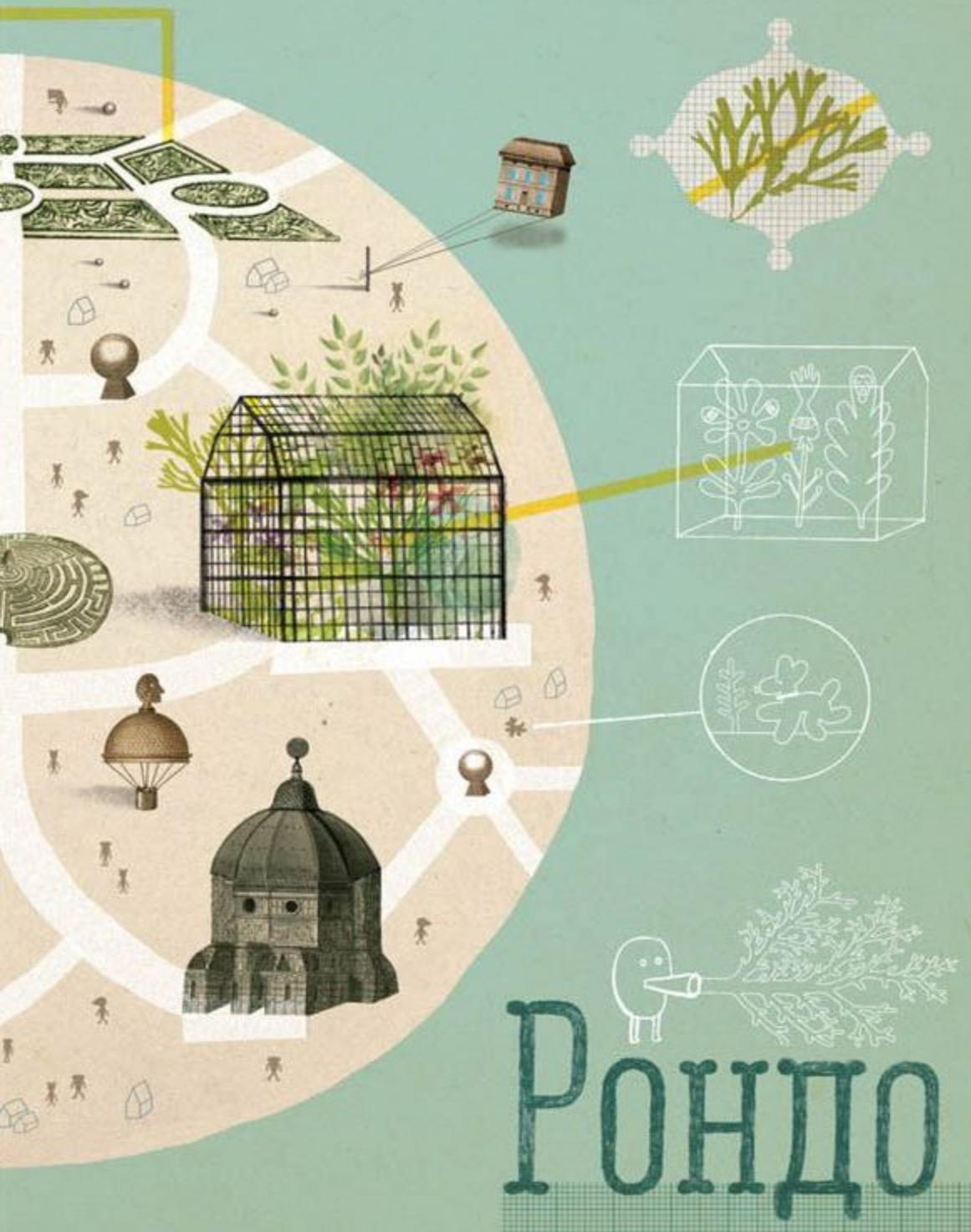

Зірка

CHITAO

snibora

Рондо славилося своїми дивовижними квітами. На центральній площі розташувалася гордість і окраса міста – велика оранжерея. У ній були зібрані рідкісні квіти й рослини з найвіддаленіших куточків планети. Але найдивнішим було те, що ці квіти вміли співати.

оранжерей

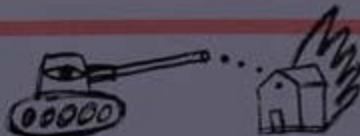

В оранжерей часто влаштовували концерти, головним номером яких було вокальне виконання рондо Моцарта. До міста з'їжджалися з усіх усюд, аби насолодитися цим неймовірним видовищем. А щоранку, як тільки сходило сонце, квіти хором виконували гімн міста, урочисто підвідячи голівки вгору. До світла.

У наше місто йде

ВІЙНА

Данко, Зірка та Фабіян – відважні, проте дуже тендітні, – виrushили супроти Війни. Спершу вони намагалися заговорити з нею, просили її піти геть. Війна, не зважаючи на них, вперто сунула далі, а страшні машини, що служили їй, пішли в наступ. Вони клацали, шипіли, сипали вогняними іскрами та жбурляли гостре каміння. Один із каменів поцілив Данкові в груди, туди, де серце, і на його тілі з'явилася павутинка тріщин. Вогняні іскри влучили в Зірку, і краєчки її паперових крилець відразу обпалилися. А просто перед Фабіяном виросла чорна квітка і проколола йому ніжку.

Війна торкнулася кожного.

